

FALVAI Mátyás

**Művészet/
keresés
mint
napi
praxis**

Fukui Yusuke két évtizede készíti tusfestményeit, ez idő alatt a projekt háromezer darabos gyűjteménnyé nőtte ki magát, afféle vizuális naplónak, ahogy az alkotó maga hivatkozik rá, húsz évnyi alkotómunka pillanatképekben előadott keresztmetszetévé. Bár a japán tussal készült papírképek sorozata Fukui Yusuke művészeti projektjei közül csupán az egyik, monomániás állhatóságánál fogva kiemelkedik azok közül. Művészi programként, sőt a művészet saját magára vonatkoztatható metaforájaként is felfoghatjuk.

Bár a közönség számos kiállításon találkozhatott már e képekkel itthon és külföldön egyaránt, a vállalkozás volumenéről és mibenlétéről az eddigi legteljesebb képet talán az AQB (Art Quarter Budapest) 2016-os kiállítása, a *Never Enough* adta, ahol a sorozat 100 darabja egyszerre volt megtekinthető.

Fukui Yusuke képein az absztrakt expresszionizmusnak a felületek, a véletlenek, a dinamikák iránti olthatatlan érdeklődése találkozik a keleti tusfestészet meditatív, természeti ihletettséggű hagyományával. Az elvont, a nonfiguratív gyakran csap át referenciálisba és klasszikus sumi-e (japán tusfestészeti) alakzatok, természeti motívumok rajzolódnak ki előttünk. Nehéz eldöntenünk, hogy *ténylegesen* — vagyis az alkotó szándéka szerint — is egy hegy körvonalait, egy tó jegén szétfutó rianást, szaggató jeges esőt, téli álmát alvó szántót látunk-e, vagy szokás szerint csupán arról van szó, hogy nézőként szeretünk minden áron be-
lelátni valamit mindenbe.

Fotó: Wéber Áron

Fotó: Wéber Áron

De hát végső soron ez az absztrakt festészet egyik legkézenfekvőbb befogadási stratégiája: hogy a képeket meditációs apropónak tekintjük. Ezek a tusképek ráadásul olyan széles — bármilyen furcsa is ezt így leírni, még sincs pontosabb szó rá — érzelmi amplitúdón mozognak, hogy egy Fukui Yusuke-tárlat végigjárása, legyen e festészet mégoly visszafogott és látszólag eszköztelen, felkavaró intellektuális és emocionális élmény.

Sokszor csak egy felület érdekli, egy mintázat, a természetből ellesett véletlenszerű geometria, olykor azonban maga a kompozíció kerül előtérbe. Folyamatosan billeg a homályos felidézés és a konkrét ábrázolás között, de valójában mindig a valóságos, tárgyi világ mögötti ideákat igyekeznek újraalkotni, mindezt olyan aszkétikusan egyszerű eszközökkel, mint a papír, a víz és a tus.

A *Never Enough* című tárlaton láthatóvá vált, hogy egyes témákat, alakzatokat, gesztusokat alaposabban is szeret körüljárni. Ezekben a műcsoportokban külön figyelemre méltó a változatok iránti kíváncsiság, a fejlődés igénye, a megragadás pontosságának követelménye, összességében: a tökéletes mozdulat keresése.

A sumi-e sorozat azonban nemcsak a nézők számára meditációs alkalom, alkotói szempontból is egy élethosszig tartó elmélkedés, napi szintű praxis, a művészet életprogramszerű gyakorlása. Higgadságában is ambiciózus kísérletsorozat, amely arra irányul, hogy valami lényegit ragadjon meg a világból azért, hogy kutatja, firtatja, kitartóan faggatja annak részleteit.